

Η θεραπεία του δαιμονισμένου των Γαδαρηνών (Ραφαήλ Χ. Μισιαούλης, θεολόγος)

/ [Πεμπτουσία](#)

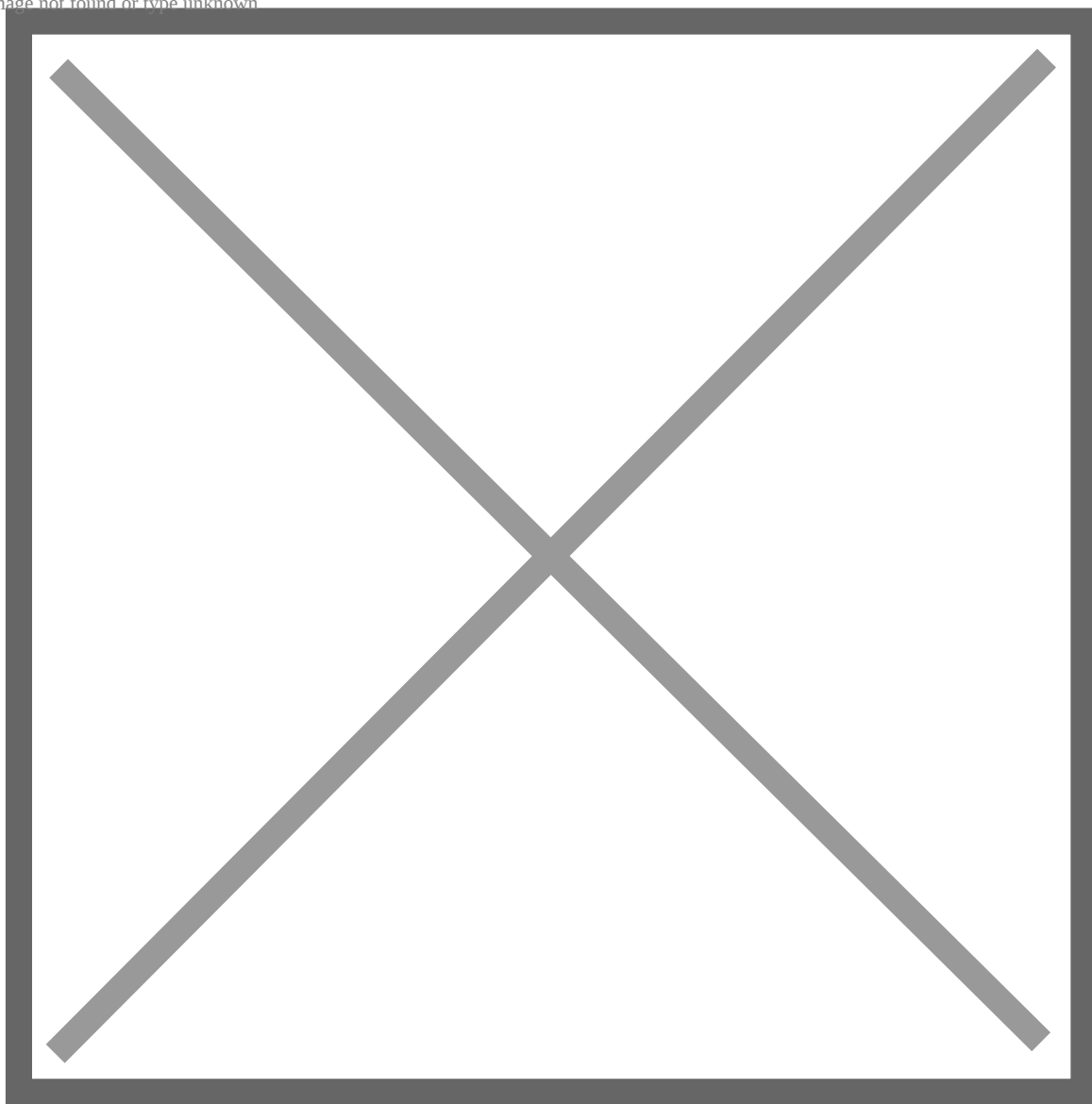
Η θεραπεία του δαιμονισμένου των Γαδαρηνών[1]

Ο Χριστός ήλθε στη γη για να καταργήσει το κράτος του διαβόλου, αυτού που συκοφαντεί και διαβάλλει τις πράξεις των ανθρώπων ενώπιον του Θεού [2], σύμφωνα και με τον Απόστολο Παύλο. Εκδιώκει τους δαίμονες από τις ψυχές των ανθρώπων δείχνοντας την παντοδυναμία του και χαρίζοντας την αιώνια και ατελεύτητο ζωή. Κραυγάζουν στην παρουσία του Θεού και Λόγου, φοβούνται ενώπιον του Χριστού και αναγκάζονται να ταπεινωθούν και να τον παρακαλέσουν χρησιμοποιώντας λόγια κολακείας. Θα τα κατάστρεφαν όλα οι δαίμονες εάν ο κόσμος έμενε απροστάτευτος από την ακαταγώνιστη δύναμη του Θεού [3].

Η ερώτηση του δαιμονισμένου «τί έχεις μαζί μου;» χαρακτηρίζει το θρασύ και αδιάντροπο νου. Κι η έκφραση «σε παρακαλώ», μαρτυρεί το φοβισμένο. Κατοικούσε στα μνήματα, επειδή ήθελε να σταλάζει στην ψυχή των ανθρώπων την αμαρτωλή γνώμη, ότι οι ψυχές των νεκρών γίνονται δαίμονες. Όποιος έχει μέσα του δαίμονες, δηλαδή πράξεις δαιμονικές, δε φοράει ρούχο, δεν έχει δηλαδή τη

στολή που δίνει το βάπτισμα και δε μένει στο σπίτι, δηλαδή στην Εκκλησία. Δεν είναι άξιος να μπει στην Εκκλησία, αλλά στα μνήματα, που θα πει στα δοχεία των νεκρών έργων, όπως τα πορνεία και τα τελωνεία. Αυτά είναι της κακίας τα μνήματα, μας λέει ο Άγιος Θεοφύλακτος Αρχιεπίσκοπος Βουλγαρίας [4].

Image not found or type unknown

Όταν ο Κύριος θέλησε να φανερώσει στους παρόντες ότι ο δαίμων που τόσο φρίττει ενώπιόν του δεν είναι ένας, αλλά πλήθος πολύ, τον ηρώτησε: «τι σοι εστίν όνομα; Ο δε είπεν, λεγεών ονομά μοι, ότι δαιμόνια πολλά εσμέν »[5]. Λέγουν ορισμένοι ότι η λεγεών (μονάδα του Ρωμαϊκού στρατού) αποτελείται από έξι περίπου χιλιάδες άντρες.

«Και παρεκάλουν αυτόν», λέγει, «ίνα μη επιτάξει αυτοίς εις την άβυσσον απελθείν »[6]. Βλέπεις ότι είναι ο φόβος, όπως είπαμε παραπάνω, αυτός που τους ηνάγκασε και να προσέλθουν, και να προσπέσουν, και να χρησιμοποιήσουν σχήματα και λόγια αληθινά και ταπεινότερα. Κοίταξε όμως και την Παντοκρατορική εξουσία του

Κυρίου και Θεού και Σωτήρος ημών Ιησού Χριστού. Πράγματι ο δαίμων και χωρίς να το θέλει τον μαρτύρησε Κύριον και της αβύσσου. Και ποιος είναι αυτός που επιβλέπει αβύσσους; Βεβαίως ο καθημέμενος στους ουρανούς, αυτός που περιέχει και κατευθύνει τα πάντα.

Βλέπε δε και ότι το στίφος των δαιμόνων δεν ημπορεί να μένει πουθενά, αν δεν έχει πάρει από αυτόν την άδεια ή την παραχώρηση. Γι' αυτό και όταν προσετάχθη από τον Κύριο να φύγει, αλλά δεν έλαβε εντολή πού να απέλθει, κατελήφθη από μεγάλη βία, και βρήκε ως καταφύγιο τους χοίρους, οι οποίοι έβοσκαν στο όρος [7], ώστε να διαφύγει δι' αυτών, μας λέει ο Άγιος Γρηγόριος ο Παλαμάς [8].

Σε κάθε εποχή υπάρχουν άνθρωποι που μοιάζουν πολύ με τους Γαδαρηνούς. Πολλοί άνθρωποι περιφρονούν το Χριστό και τη σωτηρία που μας προσφέρει, και αυτό το βλέπουμε καθημερινά, διότι προτιμούν να εκτρέφουν τους χοίρους τους, να τρέφουν στην καρδιά τους δηλαδή ακάθαρτα πάθη και αδυναμίες. Απομακρύνουν το Χριστό από την καρδιά τους, αλλοιώνοντας το λόγο Του και ασφαλώς χωρίς να τον αποδέχονται θεωρώντας παλαιό και μη σύγχρονο. Δηλαδή το Ευαγγέλιο πρέπει να εφαρμόζεται στα μέτρα τα δικά μας ή εμείς στα μέτρα του Ευαγγελίου;. Είναι σαν να λένε στον Ιησού: «Άπόστα άπ' έμοϋ, όδούς σου είδέναι οϋ βούλομαι »[9]. Φύγε από κοντά μου, δεν θέλω να γνωρίζω τούς δρόμους Σου. Γιατί ο Χριστός τους ελέγχει και τους δημιουργεί πόνο στη συνείδησή τους, σε όσους φυσικά έχουν και χρησιμοποιούν τη συνείδησή τους.

Ο χριστιανισμός δεν είναι μόνο μια ωραία διδασκαλία. Ο χριστιανισμός είναι προ πάντων βίωμα. Όπου κι αν βρίσκεται ο άνθρωπος, μπορεί σαν θελήσει και σαν αγωνισθεί να ευαρεστήσει στον Κύριο. Η Ιστορία της Εκκλησίας μας το βεβαιώνει κι η καθημερινή εμπειρία το μαρτυρεί. Μόνο μέσα από τα Μυστήρια της Εκκλησίας ο άνθρωπος σώζεται.

Ο Κύριος ήλθε στη γη για να αποδυναμώσει τις πονηρές δυνάμεις «ίνα λύση τα έργα του διαβόλου». Κυριαρχεί στο βασίλειο των δαιμόνων και αποδεικνύεται ότι είναι ο μόνος αληθινός Θεός. Αποδέχεται την επιθυμία των Γαδαρηνών να τους εγκαταλείψει, αφήνοντας το έλεος και την φιλανθρωπία του, ως σημάδι της επίγειάς Του παρουσίας. Αυτόπτης μάρτυρας της θαυματουργίας του και απόδειξη της παντοκρατορικής Του εξουσίας, ο πρώην δαιμονισμένος. Ας ακολουθήσουμε κι εμείς το παράδειγμα του πρώην δαιμονισμένου μετανοώντας για τα μακροχρόνια λάθη και αδυναμίες μας, ξεριζώνοντάς τα με το Μυστήριο της Εξομολογήσεως και τον καθημερινό πνευματικό μας αγώνα, εγκολπώνοντας την αγάπη του Θεού στον εσωτερικό μας εαυτό.

Παραπομπές:

- 1. Τα Γάδαρα είναι πόλη της σημερινής Ιορδανίας, μεταξύ του ποταμού Ιορδάνη και της Αραβικής ερήμου. Η πόλη, βάσει μαρτυριών και ανασκαφών, πρωτοϊδρύθηκε από τον Μεγάλο Αλέξανδρο, την εποχή που κατέλαβε την Παλαιστίνη (333-332 π.Χ.). Τα Γάδαρα ήταν αρχικά ελληνικός στρατιωτικός συνοικισμός του μακεδονικού στρατού που με την πάροδο του χρόνου μεταβλήθηκε σε πόλη.**
- 2. Είναι ο ορισμός της λέξεως «διάβολος». Η λέξη «σατάν» στα εβραϊκά σημαίνει αυτός που εναντιώνεται και αντιστέκεται στα σχέδια του Θεού, ο αντίπαλος, ο αντίδικος και προέρχεται από ρήμα που σημαίνει εμποδίζω. Στην Παλαιά Διαθήκη τις περισσότερες φορές εμφανίζεται με το άρθρο του ha-satan. Χρησιμοποιείται τότε για κάποιο άνθρωπο, όπως την περίπτωση που αναφέρεται στο κεφάλαιο 29 Α΄ Βασιλειών στίχος 4, και τότε για ένα άγγελο του Θεού, όπως στην περίπτωση που αναφέρει το βιβλίο του Ιώβ 1,2.**
- 3. Ιωήλ Φραγκάκου, Μητροπολίτου Εδέσσης, Πέλλης και Αλμωπίας, «ο Επιούσιος άρτος», Αποστολική Διακονία, έκδοση β΄ 2010, σελ. 496-498.**
- 4. Αγίου Θεοφύλακτου Αρχιεπισκόπου Βουλγαρίας, Ομιλία Κυριακής Στ΄ Λουκά «Περί του λεγεώνος», Βλ. Μητροπολίτου Τρίκκης και Σταγών Διονυσίου, «Πατερικὸν Κυριακοδρόμιον», Τόμος Δεύτερος, Ἀθήναι 1969. [Ο Άγιος Θεοφύλακτος ήταν λόγιος κληρικός του 11ου αιώνα. Η καταγωγή του ήταν από την Εύβοια. Χειροτονήθηκε Διάκονος και Ρήτωρ της Μεγάλης Εκκλησίας, και αργότερα, το 1075 χειροτονήθηκε αρχιεπίσκοπος Βουλγαρίας. Είχε άριστη εκκλησιαστική παιδεία. Έδρασε στην Αχρίδα ως ανεξάρτητος πνευματικός ηγέτης της αυτοκέφαλης αρχιεπισκοπής Αχρίδος στην οποία ο Βασίλειος Β΄ ο Βουλγαροκτόνος παραχώρησε το 1019 ιδιαίτερα προνόμια. Η αρχιεπισκοπή Αχριδών έμελλε να διαδραματίσει ρόλο στην πνευματική ζωή των Βουλγάρων έως την εποχή (1186) που αυτοί απέκτησαν αυτόνομη εκκλησία, το Πατριαρχείο Τυρνόβου. Έγραψε ποικίλα έργα: α) ερμηνευτικά, από τα οποία το πλέον προβεβλημένο είναι η ερμηνεία στους τέσσερις Ευαγγελιστές, β) αντιρρητικές πραγματείες, γ) ποιήματα, δ) ομιλίες και ε) επιστολές που απασχόλησαν ιδιαίτερα τη σύγχρονη έρευνα. Από τα νουθετικά του έργα ξεχωρίζει η «Βασιλική παιδεία», κείμενο που γράφτηκε ως διδαχή για τον Κωνσταντίνο Δούκα, γιο του Μιχαήλ Ζ΄ Δούκα, με τον οποίο ο Αλέξιος Α΄ Κομνηνός αρραβώνιασε την κόρη του Άννα Κομνηνή. Από τα αγιολογικά**

του κείμενα ξεχωρίζουν ο «Βίος του Αγίου Κλήμεντος» και το «Μαρτύριον των αγίων ιε' μαρτύρων της Τιβεριουπόλεως»].

5. Λουκά 8,30.

6. Λουκά 8,31.

7. Λουκά 8,33.

8. Αγίου Γρηγορίου του Παλαμά, Ομιλία στο περί του: «Εξελθόντι τω Ιησού εις την γην υπήντησεν αυτώ ανήρ τις εκ της πόλεως ος είχεν δαιμόνια εκ χρόνων ικανών».

9. Ιώβ 21,14.